

støttet ved noget Bifald hos Stemningen i Folket, at sætte sig ud over en eller anden Deel af, hvad der hører til kirkelig Regel, og dog alligevel fordrer at være i den. Jeg maa derfor fremdeles som min fulde Overbeviisning fastholde, at de Præster, der stemte for Nyslinge-Menigheds Anerkjendelse, maae være sig bevidste — eller idelmindste forstaaer jeg ikke deres Tankegang og kan ikke følge med dem uden det — altsaa maae være eller dog synes i ethvert Fald at maatte kunne blive sig bevidste, at dermed have de indrømmet, at en saadan Valgmenigheds Indlemmelse eller Tilbageførelse til eller Opstaaen i den danske Folkekirke dog ikke strider mod den danske Folkekirkens Principer. Og det var dog netop det, der først skulde paavises og afgjøres, om den virkelig strider mod Folkekirkens Principer. Her idelmindste troer jeg derfor ikke at ville ved Smaaspørgsmaal, men at hævde et stort og ganske afgjørende Punkt. — Naar den samme ærede Rigsdagsmand fremdeles gjorde opmærksom paa, at jeg ikke havde været heldig med de Exempler, jeg anførte paa, at man tidligere i Rigsdagen havde indladt sig paa Gjenstande af kirkelig Betydning, uden enten at have hørt en Kirkecommission eller haft en Kirkeforfatning eller hørt Biskopperne, saa kan det vel være; jeg skal ikke disputere om en saadan Enkeltighed, thi endog jeg troer, at Exemplerne vare sande. Hvor vigtig eller uvigtig man saaledes end vil sige, at den borgerlige Bestemmelse var, hvorved det blev gjort muligt, at Børnene skulde kunne fordres udstrevne af Skolen uden visse Kundstaber: det bliver dog lige sandt, hvad enten man vil indrømme det eller ikke, at den tillige har haft Indflydelse paa Confirmationen — og at der ikke gaves eller siden har vilst sig nogen Form, under hvilken den kirkelige Stemme har kunnet udtale sig om, hvorledes det da skulde tages med slige Confirmationer, det turde dog være en Kjendsgjerning. Jeg vil ikke gjerne dvæle længere ved dette Punkt — den Mand, der talte imod mig, er mig jo langt overlegen i Kundskab til de enkelte Partier af Lovgivningsvirksomheden i den senere Aarrække —, men jeg skal dog som et andet Exempel tillade mig at berøre en Ting, der staaer i Straffeloven af 10de Febr.

1866. Der staaer mellem en Række Tal paa Paragraffer og Artikler, der ophæves, at danske Lovs 2—10—4 ogsaa ophæves, saavidt den angaaer Selvmordere. Og saa skal jeg tillade mig at henstille til det ærede Thing, om virkelig nogen Præst eller Biskop har været raadspurgt i den Henseende; og dog er det ikke blot en Ophævelse af Noget i danske Lov alene, men af et bestemt Led af Kirkeritualet, hvorpaa enhver Præst er forpligtet, det er nemlig en Ophævelse af den Pligt, som Ritualet paa lægger Præsten for at aflægge et Vidnesbyrd om det Uchristelige i Selvmord, derved at han ikke maatte kaste Jord paa Selvmordere. Om Bestemmelsen selv eller dens Ophævelse er rigtig eller ikke rigtig, skal jeg ikke her dvæle ved, men det tør jeg dog vel sige er Exempel paa et kirkeligt Spørgsmaal, afgjort uden at høre en kirkelig Stemme, et Spørgsmaal, som ogsaa har beredet mig Samvittighedsstrupler med Hensyn til, hvorledes jeg skulde stille mig i saa Henseende, og hvorledes jeg skulde raade de Præster, der sølte sig angstede i deres Samvittighed derved. Biskop sagde nu den meget ærede Landsthingsmand, at det er intet Beviis, at man nogle Gange har indladt sig paa kirkelige Sager, uden at have haft den Forberedelse, som man nu forlanger, at det er intet Beviis for, at det er rigtigt. Nei, det er intet Beviis for, at den Fremgangsmaade er rigtig, og paa den anden Side er det betænkeligt for mig at sige, at den er urigtig, naar jeg taler overfor en Afdeling af Rigsdagen, som har handlet saaledes. Hvad skal jeg da kalde det? Det er Noget, jeg ikke tør kalde rigtigt og ikke vil for den ærede Forsamling kalde urigtigt: jeg er jo ikke kaldet til at dømme Rigsdagens Fremgangsmaade. Men derimod synes jeg, at det har en meget naturlig Betydning at minde derom, naar man af det formeentlig Urigtige i den Fremgangsmaade vil gjøre Indbendinger mod mig, der kommer og gjør Forslag til Skridt i samme Retning. Mod mig maa det vel ikke gjælde mere end imod foregaaende Ministre, der have gjort Skridt og baaret sig ad paa den Maade. — Den samme ærede Rigsdagsmand yttrede fremdeles, at der var ingen paatrængende Nødvendighed for det Skridt, der gjøres ved det